

הוא לא גבה – הוא הזדקף

מאת רחל, אמא לנער טרנסג'נדר

לפני חמש שנים, יצאנו יחד למסע.

הבן שלי, אז בת, התחיל תהליך חקירה פנימי שהוביל אותו להבין מי הוא באמת – ולהתחיל לחיות את האמת הזו החוצה.

זה לא היה תהליך פשוט. עברו, עברנו כהורים, עבור הסביבה. אבל מהרגע שהוא התחיל להרגיש שייך – באמת שייך – משהו בו השתנה.

כולם אמרו לי שהוא גבה, אבל הוא לא גבה – הוא הזדקף.

פתאום ראיתי מול עיניי נער מלא אור, חבר מסור, יוצר, חושב, לומד לבד כל מה שמסקרן אותו, חוקר, מתעניין, תורם – ובעיקר, אוהב.

היום הוא בשנת שירות בתנועת איגי. תורם בחזרה למקום שהיה לו עוגן כשלא היה לו אוויר.

השתייכות זו לא מילה רכה – זו זכות קיום.

כשנער מרגיש שהוא שייך – לקבוצה, קהילה, או אפילו רק לחבר אחד שמבין – משהו עמוק מתייצב בתוכו. הביטחון, הדימוי העצמי, האמון בעתיד – כל אלה פתאום מקבלים מקום.

כהורה, אני מרגישה זכות.

זכות ללוות ילד שצועד בדרך כל כך אמיצה.

וזכות להיות חלק מקהילה כמו איגי – שמבינה ששייכות יכולה להיות הבדל בין כאב לתקווה, בין התכנסות לפריחה.

אם יש דבר אחד שהייתי רוצה שנזכור – זה שאנחנו נבנים מהמקומות שמקבלים אותנו. ושכשאנחנו מתקבלים כמו שאנחנו – אנחנו יכולים לגדול לגבהים שאפילו לא ידענו שקיימים.